

společenství reálních věřitelů podle období úpadkového řízení, a jest proto rozuměti ustanovení § 213 ex. ř. tak, že každý věřitel jest oprávněn odporovati celé pohledávce předchozího věřitele bez omezení na částku, kterou by byla kryta jeho vlastní pohledávka, ovšem za předpokladu, že by se mohlo dostati na jeho nárok z dražebního výtěžku, kdyby popírané právo bylo vypuštěno. Důsledkem této zásady stanoví § 232 druhý odstavec ex. ř., že rozsudek o odporu jest účinný pro veškeré účastněné věřitele a proti nim, jakož i pro dlužníka a proti němu. Bude-li vyhověno žalobě Jaroslava L-a, případně uvolněná částka nejvyššího podání ostatním věřitelům, kteří dosud nebyli uspokojeni, pokud se týče dlužníků, na stěžovatelku však se z uvolněné částky nemůže vůbec nic dostati. Podle § 236 třetí odstavec ex. ř. musí býti celá částka nejvyššího podání, o níž jest zahájena rozepře, zadržena, a zásadně jest každý účastník oprávněn domáhati se toho, by celá příslušná částka zůstala v soudním uschování bez omezení, jehož se stěžovatelka domáhá, neboť jinak by muselo býti rozhodnuto o rozdělení sporné částky již před vynesením rozsudku, musilo by býti předem určeno to, co podle § 233 ex. ř. jest vyhrazeno rozsudku, vyhovujícimu odporu, pokud se týče novému rozvrhovému usnesení. V druhém odstavci § 232 ex. ř. je též výslovně poukázáno na ustanovení § 14 c. ř. s., podle něhož se účinek úkonů činných společníků vztahuje i k společníkům liknavým. Z toho plyne, že se účinek úkonů Jaroslava L-a vztahuje také k ostatním účastněným věřitelům a ke dlužníkům. Tomu-li tak, musí Jaroslavu L-ovi býti přiznáno právo, by postupoval v exekučním řízení i v řízení rozvrhovém takovým způsobem, by jeho úkony jevily účinek též pro ostatní účastníky tohoto řízení. Nelze mu tudíž odepříti oprávnění k rekursu. Ostatně jest nesprávný stěžovatelčin předpoklad, že knihovní pohledávka Jaroslava L-a jest v bezprostředním pořadí za pohledávkou stěžovatelčinou, neboť, jak vyplývá z výpisu z pozemkové knihy, jsou mezi pohledávkou stěžovatelčinou a pohledávkou Jaroslava L-a vloženy pohledávky firmy K. a pozemkové banky v Praze. Důvody, z nichž stěžovatelka odvozuje svůj zájem na tom, by peníze nebyly zadržovány byť i závažné, musí ustoupiti předpisům zákona.

Čís. 8816.

K povolení prozatímního opatření k zajištění peněžité pohledávky se vyžaduje, by nebezpečí ohrožující vydobytí pohledávky vycházelo z jednání dlužníkovy, třebaš nikoliv obmyslného; nestačí pouhé ohrožení věcné. Nestacíj najmě okolnost, že by rozsudek musel býti vykonán v cizině.

(Rozh. ze dne 22. března 1929, R I 142/29.)

Návrhu, by bylo povoleno proti francouzské firmě prozatímní opatření k zajištění peněžité pohledávky, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ohrožená strana domáhá se k zajištění peněžní pohledávky povolení prozatímního opatření ve smyslu § 378 ex. ř., a bylo proto na ní, by osvědčila nejen tvrzený nárok (§ 390 ex. ř.), nýbrž i, že by bez něho její odpůrce, t. j. Comptoir National d'Eskompte v Paříži, poroucháním, zničením, zatajením nebo zavlčením majetkových kusů, zcizením nebo jiným nakládáním s předměty svého jmění, zvláště úmluvami učiněnými o tom s jinými osobami, tedy určitým svým chováním, zmařil nebo značně stížil dobytí peněžité pohledávky (§ 379 druhý odstavec ex. ř.). Musí tudíž, třebas se nevyžaduje obmyslné jednání dlužníka, nebezpečí ohrožující vydobyti pohledávky vycházeti z jednání dlužníkových a nestačí pouhé ohrožení věcné, jak tomu jest v případech §§ 370 a 381 ex. ř. Nic takového navrhovatelka netvrdila, natož pak osvědčila a pouhá obava, že by odpůrkyně mohla svá depa u zdejších peněžních ústavů odvolati, nemůže nahraditi zákonný požadavek, by tu bylo ohrožení navrhovatelova nároku určitou činností nebo určitým jednáním odpůrce, jež by mohlo pravděpodobně dobytí navrhovatelovy pohledávky zmařiti nebo podstatně stížiti, pokud se týče zhoršiti majetkový stav dlužníkův vzhledem k jeho poměru k navrhovateli. Za takové ohrožení »subjektivní« nelze zejména pokládati okolnost, že by rozsudek musil býti vykonán v cizině, neboť jednalo by se tu o ohrožení toliko »objektivní«, jež by podle jasného znění zákona (srovnej § 379 druhý odstavec a 381 čís. 1, poslední věta ex. ř.) přijíti mohlo v úvahu jen, kdyby šlo o zajištění jiného nároku, než peněžitého. Slušelo proto návrh na povolení prozatímního opatření zamítnouti již z důvodu, že nebylo osvědčeno ohrožení, a nezáleží proto na tom, stalo-li se tak rekursním soudem z důvodů jiných, jež se rekurentce nezdají býti správnými.

Čís. 8817.

Pozemková reforma.

K exekuci vnuceným zřízením zástavního práva na zabraném majetku se vyžaduje svolení Státního pozemkového úřadu.

(Rozh. ze dne 22. března 1929, R I 181/29.)

Soud první stolice povolil exekuci vnuceným zřízením zástavního práva na zabraných nemovitostech. Rekursní soud exekucní návrh zamítl. D ů v o d y: Dlužník i Státní pozemkový úřad stěžuje si do napadeného usnesení z důvodu, že byla exekuce povolena, ač jest nepřípustná, ježto nemovitosti dlužníkovy, na nichž se má státi vklad, jsou zabrány Státním pozemkovým úřadem, poznámka záboru vykonána a nelze tudíž zabavení majetku toho povolit bez souhlasu Státního pozemkového úřadu. Stížnosti nelze odepříti oprávnění, neb podle dodatného knihovního lustra jest na všech nemovitostech, na nichž byl povolen vklad zástavního práva, poznámka záboru podle zákona